

undgaa dette foreslaaet, at saadanne Laan fremtidig kun kunne ydes ifølge Beslutning — eller Bemyndigelse — af mindst 2 af Medlemmerne af vedkommende Kasses Ledelse i Overensstemmelse med de Regler, der herom fastsættes i Kassens Vedtægt.

Ved de af Sparekasseinspektøren foretagne Eftersyn af Kasserne har det — saaledes som Kommissionen har bragt i Erfaring — vist sig, at der oftere paa Aktivsiden har været optaget Laan, paa hvilke der ikke i en lang Aarrække har været indbetalt Afdrag, ligesom det for øvrigt ogsaa oftere er konstateret, at der end ikke i længere Tid har været betalt Renter, uden at der desuagtet af vedkommende Kasse er foretaget noget Skridt imod Laantagerne. Kommissionen finder saadanne Forhold lidet heldige, navnlig fordi de i betydelig Grad vanskeliggøre Sparekasseinspektørens Skøn over, om Gældsbeviserne endnu ere i Kraft, eller om de ere mere eller mindre værdiløse. Man har derfor foreslaaet, at Kautionslaan — bortset fra enkelte nærmere angivne Arter af saadanne, hvor den ovenfor paapegede Fare ikke forekommer — skulle afdrages saaledes, at de ere fuldt indfrieede inden 10 Aar fra Stiftelsen at regne. Det har været under Overvejelse i Kommissionen yderligere at skærpe Kravet paa dette Punkt derhen, at de nævnte Laan skulde afdrages i Løbet af 10 paa hinanden følgende Aar med $\frac{1}{10}$ aarlig, men man har dog under Hensyn til de ret betydelige Vanskeligheder, en saadan Bestemmelse vilde medføre, særlig for de mindre bemidlede Laansøgere, ment at burde fratælde at stille Forslag herom.

Det har oftere medført betydelige Ulemper for Sparekasserne, at en væsentlig Del af deres Midler har været anbragt i et enkelt, ofte i Kassens Nærhed værende Pengeinstitut, idet de Vanskeligheder, der have ramt et saadant Institut, ikke have kunnet undgaa at udstrække deres Virkninger til vedkommende Sparekasse, ligesom et saadant Instituts Sammenbrud har draget Kassen med sig i Faldet. For at forringe Udsigten til betydeligere Tab for Kasserne ved saadant Afhængighedsforhold til andre Pengeinstituter har man indsat en Bestemmelse om, at Kasserne ikke i et enkelt Pengeinstitut maa anbringe større Beløb end, hvad der svarer til Reservefonden, og har til yderligere Betyrrelse foreslaaet at sætte den Grænse for det indsatte Beløb, at det ikke maa overstige 5 pCt. af Ind-

skudskapitalen. Kommissionen er klar over, at denne Bestemmelse betegner et afgjort Brud med den nuværende Ordning, og at talrige Sparekasser langt fra for Tiden fyldestgøre de stillede Fordringer. Under Hensyn til de lidet heldige Følger, den bestaaende Frihed paa dette Punkt har vist sig at medføre, har Kommissionens Flertal imidlertid anset det for nødvendigt at fastholde Kravet, idet man dog for nyoprettede Sparekasser, der jo endnu ikke ere i Besiddelse af nogen Reservefond, har anset en Frist af 2 Aar for Opfyldelsen af Kravet for passende, jfr. § 22.

Man har derhos foreslaaet, at det Tilgodehavende, som Sparekassen har udestaaende i andre Pengeinstituter, kun kan hæves af to dertil bemyndigede Personer, ligesom man har bragt i Forslag, at ikkun to eller flere af Medlemmerne af Kassens Bestyrelse i Forening kunne disponere over Kassens Værdipapirer, der derhos stedse skulle lyde paa Navn; fra den sidstnævnte Bestemmelse har man dog for meget store Sparekasser, overfor hvilke Bestemmelsen paa Grund af Størrelsen af deres Beholdninger af Værdipapirer vilde virke særlig bebyrdende, ment at kunne gøre Undtagelse, naar saadan efter Sparekasseinspektørens Skøn kan indrømmes uden Fare.

Til § 9.

Sparekasseloven af 28. Maj 1880 indeholder med Hensyn til Sparekassernes Forpligtelse til at skabe en Reservefond kun den Bestemmelse, der jo er af rent formel Natur, at Vedtægterne bl. a. skulle omhandle Reservefonden, men — hvor stor Reservefonden skal være, og efter hvilke Regler den skal dannes, derom indeholder Loven ingen Forskrifter. Det er jo en sund og naturlig Tanke, at der i de gode Aar bør lægges til Side til Imødegaelse af de Tab, som Nedgangs-aar maatte bringe, og man burde derfor kunne gaa ud fra, at Bestræbelserne hos Kassernes Bestyrelse, i hvis Varetægt saa mange Smaafolks Sparemidler ere betroede, i første Række maatte gaa ud derpaa. Dette har imidlertid ikke altid været Tilfældet, idet der hos Kassernes Bestyrelse i enkelte Tilfælde har vist sig nogen Tilbøjelighed til i ringere Grad at interessere sig for Forøgelsen af Kassernes egne Reservefonds end for i saa stor Udstrækning som muligt at kunne anvende Kassernes Midler til velgørende Øjemed, navnlig til bedste for den Egn, i hvilken